

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
21 päivänä joulukuuta 2016¹

Asia C-696/15 P

**Tšekin tasavalta
vastaan**

Euroopan komissio

Muutoksenhaku – Liikenne – Direktiivi 2010/40/EU – Tieliikenteen älykkäiden liikennejärjestelmien käyttöönotto – Säädösvallan siirto Euroopan komissiolle – Delegoitu asetukset (EU) N:o 885/2013 – Kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoaminen – Delegoitu asetukset (EU) N:o 886/2013 – Data ja menettelyt, joiden avulla tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille – Komission väitetty säädösvallan siirron rajojen ylittäminen

I Johdanto

1. Tšekin tasavalta vaatii valituksellaan kumoamaan Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen 8.10.2015 antaman tuomion Tšekki v. komissio,² jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kaksi kannetta, joissa vaadittiin Euroopan komission tieliikenteen älykkäistä liikennejärjestelmistä (jäljempänä ITS) annetun direktiivin 2010/40/EU³ täydentämiseksi antamien delegoitujen asetusten (EU) N:o 885/2013⁴ ja (EU) N:o 886/2013⁵ (jäljempänä yhteisesti riidanalaiset asetukset) kumoamista.

2. Ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää tämän valituksen jäljempänä esitettävistä syistä.

¹ Alkuperäinen kieli: ranska.

² T-659/13 ja T-660/13, ei julkaistu, EU:T:2015:771; jäljempänä valituksenalainen tuomio.

³ Tieliikenteen älykkäiden liikennejärjestelmien käyttöönoton sekä tieliikenteen ja muiden liikennemuotojen rajapintojen puitteista 7.7.2010 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2010, L 207, s. 1).

⁴ Direktiivin 2010/40 täydentämisestä kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoamisen osalta 15.5.2013 annettu komission asetukset (EUVL 2013, L 247, s. 1).

⁵ Direktiivin 2010/40 täydentämisestä datan ja menettelyjen osalta, joiden avulla mahdollisuuksien mukaan tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille 15.5.2013 annettu komission asetukset (EUVL 2013, L 247, s. 6).

II Sovellettavat oikeussäännöt

A Direktiivi 2010/40

3. Direktiivin 2010/40 johdanto-osan 3, 7 ja 18 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(3) [ITS-järjestelmät] ovat kehittyneitä sovelluksia, joihin ei varsinaisesti sisälly älyä, mutta jotka pyrkivät tarjoamaan eri liikennemuotoja ja liikenteen hallintaa koskevia innovatiivisia palveluja ja jotka mahdollistavat sen, että eri käyttäjät saavat paremmin tietoa ja voivat hyödyntää liikenneverkkoja turvallisemmin, koordinoitummin ja ’älykkäämmin’.

(7) Jotta voitaisiin varmistaa ITS-järjestelmien koordinoitu ja tulokellinen käyttöönotto koko unionin laajuisesti, olisi otettava käyttöön määräykset, mukaan lukien tarvittaessa standardit, joissa määritellään yksityiskohtaisempia määräyksiä ja menettelyjä. Komission olisi ennen määritysten hyväksymistä arvioitava, noudattavatko ne tiettyjä liitteessä II vahvistettuja periaatteita. Ensivaiheessa olisi asetettava etusijalle ITS-järjestelmien kehityksen ja käyttöönoton neljä pääalaa. – –

(18) Keskeisillä sidosryhmillä, kuten ITS-palveluntarjoajilla, ITS-käyttäjäjärjestöillä, liikenteen ja infrastruktuurialan toimijoilla, valmistusteollisuuden edustajilla, työmarkkinaosapuolilla, ammattijärjestöillä ja paikallisviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus neuvoa komissiota ITS-järjestelmien käyttöönottoon unionissa liittyvissä kaupallisissa ja teknisissä kysymyksissä. Tätä varten komission olisi perustettava neuvoa-antava ITS-ryhmä varmistamaan sidosryhmien ja jäsenvaltioiden kanssa tehtävän tiiviin yhteistyön. – –”

4. Direktiivin 2010/40 4 artiklan 1 ja 17 kohdan mukaan tarkoitetaan:

”1) ’älykkäillä liikennejärjestelmillä’ ja ’ITS-järjestelmillä’ järjestelmiä, joissa sovelletaan tieto- ja viestintäteknologiaa tieliikenteen alalla, mukaan lukien infrastruktuuri, ajoneuvot ja käyttäjät, ja liikenteen hallinnassa ja liikkuvuuden hallinnassa sekä rajapintoihin muiden liikennemuotojen kanssa;

17) ’määrityksellä’ sitovaa toimenpidettä, jossa vahvistetaan määräyksiä, jotka sisältävät vaatimuksia, menettelyjä tai muita asiaa koskevia sääntöjä”.

5. Kyseisen direktiivin 5 artiklassa, jonka otsikko on ”ITS-järjestelmien käyttöönotto”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että komission 6 artiklan mukaisesti hyväksymiä määräyksiä sovelletaan liitteessä II vahvistettuja periaatteita noudattaen ITS-sovelluksiin ja -palveluihin, kun nämä otetaan käyttöön. Tämä ei rajoita kunkin jäsenvaltion oikeutta päättää itse tällaisten sovellusten ja palvelujen käyttöönotosta alueellaan. Tämä oikeus ei vaikuta 6 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan nojalla mahdollisesti annettaviin säädöksiin.

– –”

6. Direktiivin 2010/40 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Komissio hyväksyy ensin määritykset, jotka ovat tarpeen ITS-järjestelmien käyttöönoton ja operatiivisen käytön yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi ensisijaisten toimien osalta.

2. Komissio pyrkii hyväksymään määräykset yhden tai useamman ensisijaisen toimen osalta 27 päivään helmikuuta 2013 mennessä.

Viimeistään 12 kuukauden kuluttua ensisijaista toimea koskevien tarvittavien määritysten hyväksymisestä komissio antaa tarvittaessa Euroopan parlamentille ja neuvostolle [SEUT] 294 artiklan mukaisesti, tehtyään vaikutustenarvioinnin, johon sisältyy kustannus-hyötyanalyysi, kyseisen ensisijaisen toimen käyttöönottoa koskevan ehdotuksen.

3. Kun ensisijaisia toimia koskevat tarvittavat määräykset on laadittu, komissio hyväksyy määräykset, joilla varmistetaan ITS-järjestelmien käyttöönoton ja operatiivisen käytön yhteensopivuus, yhteentoimivuus ja jatkuvuus ensisijaisten alojen muiden toimien osalta.

4. Tarvittaessa määräyksiin on sisällytettävä niiden kattamasta alasta riippuen yksi tai useampi seuraavanlaisista määräyksistä:

- a) toiminnalliset määräykset, jotka kuvaavat eri sidosryhmien asemaa ja niiden välistä tietovirtaa;
- b) tekniset määräykset, jotka tarjoavat tekniset keinot toiminnallisten määräysten noudattamiseksi;
- c) organisatoriset määräykset, jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita;
- d) palvelua koskevat määräykset, jotka kuvaavat ITS-sovellusten ja -palvelujen eri palvelutasot ja niiden sisällön.

5. Määrityksissä on myös tarvittaessa määriteltävä edellytykset, joilla jäsenvaltiot voivat ilmoitettuaan asiasta komissiolle vahvistaa täydentäviä sääntöjä ITS-palvelujen tarjoamiselle koko alueellaan tai osassa aluettaan, edellyttäen että tämä ei häiritse yhteentoimivuutta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 98/34/EY mukaisia menettelyjä.

6. Määrityksien on tarvittaessa perustuttava 8 artiklassa tarkoitettuihin standardeihin.

Määrityksiin on tarvittaessa sisällyttävä päätöksen N:o 768/2008/EY mukainen vaatimustenmukaisuuden arviointi.

Määrityksien on oltava liitteessä II vahvistettujen periaatteiden mukaisia.

7. Komissio tekee vaikutustenarvioinnin, johon sisältyy kustannus-hyötyanalyysi, ennen määrityksien hyväksymistä.”

7. Direktiivin 2010/40 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Delegoidut säädökset”, säädetään seuraavaa:

”1. Komissio voi hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä [SEUT] 290 artiklan mukaisesti määräyksien osalta. Delegoituja säädöksiä hyväksyessään komissio noudattaa tämän direktiivin asiaankuuluvia säännöksiä, erityisesti 6 artiklaa ja liitettä II.

2. Kustakin ensisijaisesta toimesta hyväksytään erillinen delegoitu säädös.

– –”

B Delegoitu asetus N:o 885/2013

8. Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 1 artiklan sanamuodon mukaan siinä ”vahvistetaan määrätykset, jotka tarvitaan kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi unionin tasolla direktiivin [2010/40] mukaisesti”.

9. Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklassa, joka koskee tietopalvelujen tarjontaa koskevia vaatimuksia, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä alueet, joilla liikenne- ja turvallisuusolosuhteet edellyttävät turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoamista.

Niiden on myös määriteltävä prioriteettivyöhykkeet, joilla tarjotaan dynaamisia tietoja.

2. Tietopalvelujen tarjoamisen on täytettävä 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset.”

10. Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklassa, jonka otsikko on ”Vaatimusten täyttymisen arvioiminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä kansallinen elin, jolla on toimivalta arvioida, täyttävätkö palveluntarjoajat, pysäköintialueiden hallinnoijat ja tienpitäjät 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset. Kyseisen elimen on oltava puolueeton ja riippumaton suhteessa mainittuihin tahoihin.

Useampi jäsenvaltio voi nimetä yhteisen alueellisen elimen, jolla on toimivalta arvioida näiden vaatimusten täyttymistä niiden alueilla.

Jäsenvaltioiden on annettava nimetyt elimet tiedoksi komissiolle.

2. Kaikkien palvelujentarjoajien on annettava nimetyille elimille vakuutus siitä, että ne täyttävät 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset.

--

3. Nimettyjen elinten on tarkastettava satunnaisesti useampien julkisten ja yksityisten palveluntarjoajien ja pysäköintialueiden hallinnoijien vakuutusten oikeellisuus ja pyydetävä niitä osoittamaan 4–7 artiklassa asetettujen vaatimusten tähtyminen.

Palvelun laatua voidaan arvioida myös käyttäjiltä saatujen huomioiden pohjalta.

Nimettyjen kansallisten elinten on vuosittain raportoitava kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista.”

C Delegoitu asetus N:o 886/2013

11. Delegoidun asetuksen N:o 886/2013 1 artiklan mukaan siinä ”vahvistetaan tarvittavat määrätykset, joilla varmistetaan, että datan ja menettelyjen, joiden avulla mahdollisuuksien mukaan tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille unionin tasolla direktiivin [2010/40] mukaisesti, käyttöönotto ja käyttö tapahtuvat yhteensopivasti, yhteentoimivasti ja jatkuvuuden turvaavalla tavalla”.

12. Delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklassa, joka koskee tietopalvelun tarjoamista, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä Euroopan laajuisen tieverkon osuudet, joilla on liikenne- ja turvallisuusolosuhteiden vuoksi otettava käyttöön liikenneturvallisuuteen liittyvä yleinen vähimmäistason liikennetietopalvelu.

Niiden on annettava nämä tieosuudet tiedoksi komissiolle.

2. Tietopalvelun tarjoamisen on täytettävä 6–8 artiklassa asetetut vaatimukset.”

13. Delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklassa, jonka otsikko on ”Vaatimusten täyttymisen arvioiminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä puolueeton ja riippumaton kansallinen elin, jolla on toimivalta arvioida, täyttävätkö julkiset ja yksityiset tienpitäjät ja palveluntarjoajat ja liikennetiedotukseen keskittyvät lähetystoiminnan harjoittajat 3–8 artiklassa vahvistetut vaatimukset. Useampi jäsenvaltio voi nimetä yhteisen elimen, jolla on toimivalta arvioida näiden vaatimusten täyttymistä niiden alueilla.

Jäsenvaltioiden on annettava kansalliset elimet tiedoksi komissiolle.

2. Julkisten ja yksityisten tienpitäjien, palveluntarjoajien ja liikennetiedotukseen keskittyvien lähetystoiminnan harjoittajien on annettava nimetyille kansallisille elimille tunnistetietonsa ja kuvaus tarjoamastaan tietopalvelusta ja esitettävä vakuutus 3–8 artiklassa vahvistettujen vaatimusten täyttymisestä.

--

3. Nimettyjen kansallisten elinten on tarkastettava satunnaisesti joidenkin julkisten ja yksityisten tienpitäjien, palveluntarjoajien ja liikennetiedotukseen keskittyvien lähetystoiminnan harjoittajien vakuutusten oikeellisuus ja pyydettävä todisteet siitä, että 3–8 artiklassa vahvistetut vaatimukset täyttyvät.

Nimettyjen kansallisten elinten on vuosittain raportoitava kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista.”

III Valituksenalainen tuomio

14. Tšekin tasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.12.2013 jättämillään kannekirjelmillä kaksi kannetta, joissa se vaati riidanalaisten asetusten kumoamista.

15. Näiden kumoamiskanteidensa tueksi Tšekin tasavalta vetosi kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koski direktiivin 2010/40 7 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä saman direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan kanssa, rikkomista siltä osin kuin komissio oli riidanalaiset asetukset antaessaan ylittänyt näissä säännöksissä säädetyn valtuutuksen rajat. Toinen kanneperuste koski SEUT 290 artiklan rikkomista siltä osin kuin komissio oli riidanalaiset asetukset antaessaan ylittänyt kyseisessä artiklassa säädetyn, muiden kuin lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävien delegeoitujen säädösten antamista koskevan toimivaltansa rajat. Kolmas kanneperuste koski EU-sopimuksen 13 artiklan 2 kohdan rikkomista siltä osin kuin komissio oli riidanalaiset asetukset antaessaan ylittänyt sille perustamissopimuksissa myönnettyjen valtuuksien rajat.

16. Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kunkin näistä kanneperusteista ja siten molemmat kanteet kokonaisuudessaan.

IV Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

17. Tšekin tasavalta vaatii ensisijaisesti, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa riidanalaiset asetukset kokonaisuudessaan ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18. Tšekin tasavalta vaatii toissijaisesti, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklan 1 kohdan, 8 artiklan ja 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan sekä delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklan 1 kohdan, 9 artiklan ja 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19. Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

- hylkää valituksen ja
- velvoittaa Tšekin tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

V Asian tarkastelu

20. Valituksensa tueksi Tšekin tasavalta vetoaa kolmeen valitusperusteeseen, joita tarkastelen jäljempänä yhtä kerrallaan.

A Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista

21. Ensimmäisessä valitusperusteessaan Tšekin tasavalta tuo esiin, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi oikeusvarmuuden periaatetta katsoessaan valituksenalaisen tuomion 39–43 kohdassa, että riidanalaisissa asetuksissa ei aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta ottaa alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

22. Näissä valituksenalaisen tuomion kohdissa unionin yleinen tuomioistuin tutki Tšekin tasavallan esittämän ensimmäisen kumoamisperusteen ensimmäistä osaa. Tšekin tasavalta oli väittänyt, että komissio oli ylittänyt direktiivissä 2010/40 myönnetyn valtuutuksen rajat asettamalla riidanalaisissa asetuksissa velvollisuuden ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluita, vaikka kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa myönnettiin jäsenvaltioille valta päättää tällaisista käyttöönotoista. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi tämän kanneperusteen osan sillä perusteella, että riidanalaisissa asetuksissa ei säädetty tällaisesta käyttöönottovelvollisuudesta, toisin kuin Tšekin tasavalta oli väittänyt.

23. Tšekin tasavalta muistuttaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että unionin oikeuden säännöt ovat selviä ja täsmällisiä ja että niiden vaikutukset ovat ennakoitavissa, jotta ne, joita asia koskee, tietäisivät, miten niiden tulee toimia sellaisissa tilanteissa ja oikeudellisissa suhteissa, joihin unionin oikeusjärjestystä sovelletaan.⁶

⁶ Tuomio 12.2.2015, parlamentti v. neuvosto (C-48/14, EU:C:2015:91, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24. Se esittää kolme väitettä, joilla se pyrkii osoittamaan, että tätä periaatetta on loukattu valituksenalaisen tuomion 39–43 kohdassa.

25. Ensinnäkin riidanalaisista asetuksista ilmenee sen mukaan, että niitä on sovellettava kaikissa jäsenvaltioissa, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi. Näihin asetuksiin sisältyy erityisesti perinteinen säännös, joka koskee niiden kaikkien osien velvoittavuutta ja välitöntä sovellettavuutta kaikissa jäsenvaltioissa. Lisäksi komission mainittuja asetuksia koskevat perustelut⁷ osoittavat, että komissio pyrki asettamaan ITS-sovellusten ja -palvelujen käyttöönottovelvollisuuden kaikissa jäsenvaltioissa. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen päätelmä riidanalaisten asetusten soveltamatta jättämisestä jäsenvaltioissa, jotka eivät ole toteuttaneet tällaista käyttöönottoa, on niiden sanamuodon vastainen ja sen tarkoituksen vastainen, joka komissiolla oli niitä annettaessa.

26. Katson, että tämä väite on hylättävä perusteettomana. Yhtäältä on niin, että riidanalaisissa asetuksissa ei ole säännöksiä, joissa nimenomaisesti asetettaisiin tällainen käyttöönottovelvollisuus, kuten komissio on korostanut.

27. Toisaalta kummankin asetuksen 1 artiklasta ja direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdasta voidaan päätellä, että näitä asetuksia sovelletaan jäsenvaltiossa vain, jos se päättää ottaa käyttöön ITS-sovelluksia tai -palveluja.

28. Kummankin mainitun asetuksen 1 artiklassa nimittäin täsmennetään, että niissä vahvistetaan tiettyjä määräyksiä ”direktiivin [2010/40] mukaisesti”. Kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa taas säädetään, että jäsenvaltioiden velvollisuus toteuttaa tarvittavat toimenpiteet komission hyväksymien määräyksien soveltamiseksi ”ei rajoita kunkin jäsenvaltion oikeutta päättää itse [ITS-sovellusten ja -palvelujen] käyttöönotosta alueellaan”.

29. Näistä säännöksistä yhdessä luettuina seuraa, että riidanalaisissa asetuksissa vahvistetaan tiettyjä määräyksiä kyseenalaistamatta kuitenkaan kunkin jäsenvaltion oikeutta päättää ITS-sovellusten ja -palvelujen käyttöönotosta alueellaan. Täsmennän lisäksi, että näillä asetuksilla täydennetään direktiiviä 2010/40, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa, ja ettei niissä ole säännöksiä, joilla muutettaisiin kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohtaa, kuten unionin yleinen tuomioistuin niin ikään aivan oikein korosti tuomionsa 41 kohdassa.

30. Mielestäni ei ole tarpeen tutkia riidanalaisten asetusten perusteluja, koska edellä mainittujen säännösten sisältö ilmenee yksiselitteisesti niiden sanamuodosta.

31. Toissijaisesti totean kuitenkin, että kyseisiin perusteluihin sisältyy vertailu useista eri tilanteista, joissa ITS-sovelluksia ja -palveluja otettaisiin käyttöön tietyissä tai kaikissa jäsenvaltioissa. Sinänsä komissio päättelee kummankin asetuksen perusteluissa näistä tilanteista tekemänsä vertailevan kustannus-hyötyanalyysin pohjalta, että käyttöönotto kaikissa jäsenvaltioissa olisi suotavinta. Mikään seikka ei kuitenkaan viittaa siihen, että komission esittämässä ehdotuksissa asetuksiksi pantaisiin täytäntöön juuri tällainen tilanne. Delegoidun asetuksen N:o 886/2013 perusteluissa täsmennetään tältä osin, että ”direktiivissä [2010/40] eritellään kuusi ensisijaista alaa, joille olisi laadittava määräykset, ja joiden käyttöönoton olisi *tarvittaessa* oltava pakollista”.⁸ Tämä täsmennys näyttää mielestäni osoittavan, että kyseisen asetuksen hyväksyessään komissio ei pyrkinyt asettamaan käyttöönottovelvollisuutta.

32. Näin ollen katson, että riidanalaisten asetusten perusteluista ei voi päätellä, että komissio olisi nämä asetukset hyväksymällä pyrkinyt asettamaan jäsenvaltioille käyttöönottovelvollisuuden.

⁷ Komission perustelut, 15.5.2013, delegoitu asetus N:o 885/2013 (C(2013) 2549 lopullinen) ja komission perustelut, 15.5.2013, delegoitu asetus N:o 886/2013 (C(2013) 2550 lopullinen).

⁸ Komission perustelut, 15.5.2013, delegoitu asetus N:o 886/2013, (C(2013) 2550 lopullinen, s. 3) (kursivointi tässä).

33. Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 39–43 kohdassa, että riidanalaisissa asetuksissa ei aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta ottaa käyttöön ITS-sovelluksia tai -palveluja.

34. Toiseksi Tšekin tasavalta arvostele valituksenalaisen tuomion 40 kohtaa siitä, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi siinä sen mukaan virheellisesti, että näissä asetuksissa ei ollut tarpeen nimenomaisesti mainita riidanalaisten asetusten soveltamatta jättämistä tietyissä jäsenvaltioissa, koska kyseinen soveltamatta jättäminen johtuu direktiivistä 2010/40. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että delegoitujen säädösten sovellettavuutta ei pidä päätellä niiden sanamuodosta vaan lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen tulkinnasta.

35. Tšekin tasavalta lisää, että delegoidun säädöksen nimenomaista sisältöä, joka on lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen vastainen, ei voida korjata tulkitsemalla delegoitua säädöstä lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen mukaisesti. Tällainen lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen mukainen tulkinta on mahdollinen vain silloin, kun kyseessä ei ole *contra legem* -tulkinta eli kun alemmantasoinen säädös mahdollistaa tällaisen tulkinnan.

36. Katson, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa, että riidanalaisia asetuksia on luettava sen perustoimen valossa, joka on direktiivi 2010/40. Tämä tulkintamenetelmä johtuu nähdäkseni lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen, jossa vahvistetaan etenkin lainsäädäntökehyksen olennaiset osat, suhteesta delegoituun säädökseen, jolla komissio voi SEUT 290 artiklan nojalla täydentää tai muuttaa tiettyjä kyseisen lainsäädäntötoimen epäolennaisia osia. Unionin tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus täsmentää tältä osin, että siirretyn toimivallan antaminen koskee sellaisten sääntöjen vahvistamista, jotka muodostavat osan lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyillä perustoimella määriteltä säännöstöä.⁹ Nyt käsiteltävässä asiassa on esimerkiksi ilmeistä, että riidanalaisissa asetuksissa käytettyä ”määrityksen” käsitettä on tulkittava sen määritelmän valossa, joka siitä esitetään direktiivin 2010/40 4 artiklan 17 kohdassa.¹⁰

37. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt riidanalaisista asetuksista *contra legem* -tulkintaa, koska mistään niiden säännöksistä ei voida päätellä, että näissä asetuksissa asetettaisiin jäsenvaltioille velvollisuus ottaa käyttöön ITS-sovelluksia tai -palveluja.¹¹

38. Kolmanneksi Tšekin tasavalta esittää, että valituksenalaisessa tuomiossa jäsenvaltiot asetetaan epävarmaan oikeudelliseen asemaan silloin, kun ne soveltavat delegoitua säädöstä, koska ne eivät voi tukeutua kyseisen säädöksen nimenomaisesti säännöksiin sen määrittämiseksi, mitä säännöksiä niihin sovelletaan ja mitä velvollisuuksia niistä johtuu. Käytännössä jäsenvaltioiden on siis pakko nostaa kumoamiskanne SEUT 263 artiklassa vahvistetussa määräajassa, jos delegoidun säädöksen säännöksistä ilmenee, että sen soveltamisala ylittää lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyssä perustoimessa säädetyn soveltamisalan. Ilman tällaista kumoamiskannetta jäsenvaltiot menettäisivät näet mahdollisuuden vedota delegoidun säädöksen lainvastaisuuteen, mikäli komissio nostaa SEUT 258 artiklan nojalla jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.¹²

39. Tämä väite on hylättävä, koska se nojaa jälleen virheelliseen lähtökohtaan, jonka mukaan riidanalaisten asetusten säännöksissä asetettaisiin jäsenvaltioille käyttöönottovelvollisuus direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdan vastaisesti.¹³

⁹ Tuomio 17.3.2016, parlamentti v. komissio (C-286/14, EU:C:2016:183, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

¹⁰ Unionin tuomioistuin on esittänyt tällaisen perustoimen valossa tehdyn tulkinnan esimerkiksi tuomiossa 3.4.2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, 33 ja 34 kohta).

¹¹ Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 26–29 kohta.

¹² Tuomio 18.10.2012, komissio v. Tšekki, C-37/11, EU:C:2012:640, 46–48 kohta.

¹³ Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 26–29 kohta.

40. Lisään, että on jäsenvaltioiden tehtävä arvioida, ylittääkö delegoidun säädöksen soveltamisala sen soveltamisalan, josta säädetään lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyssä perustoimessa, ja nostaa tarvittaessa kumoamiskanne SEUT 263 artiklassa vahvistetussa määräajassa. Tätä velvoitetta, joka johtuu siitä, miten oikeussuojakeinot on järjestetty unionin tuomioistuimissa, ei voida katsoa oikeusvarmuuden periaatteen loukkaukseksi sellaisena kuin unionin tuomioistuin on kyseistä periaatetta tulkinnut.¹⁴

41. Koska Tšekin tasavalta ei ole esittänyt muita väitteitä sen osoittamiseksi, että oikeusvarmuuden periaatetta on loukattu, ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

B Toinen valitusperuste, joka koskee SEU 13 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä SEUT 290 artiklan kanssa, rikkomista

42. Toisessa valitusperusteessaan Tšekin tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEU 13 artiklan 2 kohtaa ja SEUT 290 artiklaa katsoessaan valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että komission hyväksyessä delegoituja säädöksiä sitä ei rajoita valtuutuksen nimenomainen ulottuvuus sellaisena kuin se on vahvistettu lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyssä perustoimessa.

43. Tämä väitetty oikeudellinen virhe tekee virheelliseksi valituksenalaisen tuomion 45–63 kohdassa toteutetun ensimmäisen kumoamisperusteen toisen osan tutkimisen, jonka päätteeksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että komissio ei ylittänyt sille direktiivissä 2010/40 myönnettyjä valtuuksia velvoittaessaan jäsenvaltiot nimeämään puolueettoman ja riippumattoman valvontaelimen, jonka tehtävänä on varmistaa, että riidanalaisissa asetuksissa asetettuja vaatimuksia noudatetaan.

44. Tšekin tasavallan mukaan komissiolle SEUT 290 artiklassa myönnetty valtuutus antaa yleisesti sovellettavia muita kuin lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyjä toimia on poikkeus SEU 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetusta yleissäännöstä ja sitä on näin ollen tulkittava suppeasti. Komissio puolestaan katsoo, että oikeus myöntää sille siirretty säädösvalta ei ole suppeasti tulkittava poikkeus vaan perustuslain tasoinen oikeus, jonka SEUT 290 artikla tarjoaa lainsäätäjälle.

45. Tätä teoreettista kysymystä ei kuitenkaan ole tarpeen ratkaista niiden viiden väitteen hylkäämiseksi, jotka Tšekin tasavalta esittää tämän toisen valitusperusteensa tueksi.

46. Ensimmäiseksi unionin yleinen tuomioistuin teki Tšekin tasavallan mukaan virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 58 kohdassa, että komissiolle myönnetty valtuutus antaa delegoituja säädöksiä ei rajoitu direktiivin 2010/40 6 artiklassa nimenomaisesti täsmennettyihin seikkoihin vaan voi koskea myös direktiivin minkä tahansa muun säännöksen täytäntöönpanoa. Tšekin tasavallan mukaan direktiivin 2010/40 6 artiklan 1 kohdassa säädettyä valtuutusta olisi tulkittava suppeasti siten, että se rajoittuu kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa lueteltuihin säännöstyyppeihin.

47. Tältä osin korostan, että komissiolle myönnetty valtuutus ei perustu direktiivin 2010/40 6 artiklaan vaan sen 7 artiklaan. Jälkimmäisen artiklan nojalla komissio ”noudattaa tämän direktiivin asiaankuuluvia säännöksiä, erityisesti 6 artiklaa ja liitettä II”, delegoituja säädöksiä hyväksyessään. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin toimi aivan oikein katsoessaan, että komissiolle myönnetty valtuutus ei rajoitu mainitun direktiivin 6 artiklassa nimenomaisesti täsmennettyihin seikkoihin.

¹⁴ Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 23 kohta.

48. Lisättäköön, että joka tapauksessa direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarjotaan komissiolle riittävä oikeudellinen perusta säätää siitä, että jäsenvaltioiden on nimettävä valvontaelin, tämän ratkaisuehdotuksen 58–65 kohdassa esitetyin perustein. Näin ollen se oikeudellinen virhe, jonka unionin yleinen tuomioistuin oletetusti tältä osin teki, olisi tehoton, koska komissiolla on toimivalta säätää kansallisen valvontaelimen nimeämisestä siinäkin tapauksessa, että valtuutus olisi rajattava direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdassa nimenomaisesti täsmennettyihin seikkoihin.¹⁵

49. Toiseksi Tšekin tasavalta tuo esille, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että komissio voi hyväksyä muita kuin valtuutukseen perustuvia sääntöjä katsoessaan sen tarpeelliseksi. Tšekin tasavallan mukaan komissiolle myönnetty toimivalta on rajattava siihen, mitä unionin lainsäätäjä katsoi tarpeelliseksi säätäessään komission valtuutuksesta lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyssä perustoimessa.

50. Asianosaiset esittivät suullisessa käsittelyssä näkemyksiään myös siitä mahdollisuudesta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa virheellisesti, että kansallisten valvontaelinten nimeämisen tarpeen arviointi kuuluu komission ”subjektiiviseen” harkintavaltaan.

51. Näin ollen katson, että on aiheellista jakaa tämän toisen perustelun tarkastelu kahteen osaan, joista toinen koskee subjektiivisen harkintavallan mahdollista myöntämistä komissiolle ja toinen sitä mahdollisuutta, että komissio ylitti direktiivissä 2010/40 myönnetyn säädösvallan siirron rajat.

52. Yhtäältä en voi hyväksyä väitettä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin tunnusti valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa komissiolla olevan subjektiivisen harkintavallan.

53. On nähdäkseni kiistatonta, että komission mahdollista siirretyn toimivallan ylittämistä on arvioitava objektiivisesti lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen toimivallan siirtoa koskevien säännösten pohjalta. SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä näet määrätään, että lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävissä säädöksissä määritellään nimenomaisesti säädösvallan siirron tavoitteet, sisältö, soveltamisala ja kesto. Lisäksi SEUT 290 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä täsmennetään, että lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävissä säädöksissä vahvistetaan nimenomaisesti mainitun säädösvallan siirtoon liittyvät ehdot.¹⁶

54. Komissio toikin aivan oikein esille, että sillä on siirretyn säädösvallan käytössä harkintavalta, jonka laajuus riippuu siitä, mitä lainsäätäjä kyseisessä toimessa päättää, ottaen huomioon, että säädösvallan siirto voi koskea vain lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn perustoimen muita kuin sen keskeisiä osia. Nähdäkseni tälle SEUT 290 artiklan tulkinnalle löytyy vahvistus 16.7.2015 annetun tuomion komissio v. parlamentti ja neuvosto 32 kohdasta, jossa unionin tuomioistuin katsoi, että unionin lainsäätäjän sen valinnan laillisuus, jolla komissiolle myönnetään siirretty säädösvalta, ei riipu siitä, onko komissiolle myönnetty harkintavaltaa, eikä siitä, mikä on kyseisen harkintavallan laajuus, vaan ainoastaan siitä, ovatko toimet, jotka komission on annettava, soveltamisalaltaan yleisiä toimia ja täydennetäänkö tai muutetaan niillä lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksytyn toimen muita kuin sen keskeisiä osia.¹⁷

15 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti oikeudellinen virhe on tehoton silloin, kun se koskee perusteluja, joiden pätemättömyys ei voi aiheuttaa valituksenalaisen tuomion kumoamista. Ks. tältä osin tuomio 24.10.2002, *Aéroports de Paris v. komissio* (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41 ja 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen); tuomio 28.6.2005, *Dansk Rørindustri ym. v. komissio* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 9.7.2015, *InnoLux v. komissio* (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83 kohta).

16 Ks. tältä osin tuomio 17.3.2016, *parlamentti v. komissio* (C-286/14, EU:C:2016:183, 30 ja 31 kohta).

17 C-88/14, EU:C:2015:499.

55. Valituksenalaisen tuomion 50–60 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin esittikin nimenomaan objektiivisen arvioinnin. Unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli näet direktiivin 2010/40 asian kannalta merkityksellisiä säännöksiä ja erityisesti sen 4 artiklan 17 kohtaa, 5–7 artiklaa sekä liitettä II ja päätteli tämän tarkastelun perusteella kyseisen tuomion 62 kohdassa, että komissiolla oli valtuudet vahvistaa riidanalaisissa asetuksissa vaatimustenmukaisuuden arviointimenettely asettamalla jäsenvaltioille, joiden tehtävänä on varmistaa määräyksien soveltaminen, velvollisuus nimetä elin, jonka tehtävänä on valvoa, että toimijat noudattavat niitä.

56. Unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt virhettä myöskään katsoessaan valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että nimenomaista valtuutusta ei tarvittu ja että oli riittävää, että komissio, jolla on direktiivin 2010/40 edellä mainittuihin säännöksiin objektiivisesti perustuva harkintavalta, katsoi, että tällaisen elimen nimeäminen oli tarpeen yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden tavoitteiden takaamiseksi. Toisin sanoen komissio valitsi useista vaihtoehdoista, joita sille oli tarjolla direktiivin 2010/40, ja etenkin sen liitteessä II vahvistettujen periaatteiden, mukaisissa rajoissa, kuten se toi suullisessa istunnossa esille.

57. Toisin sanoen valituksenalaisen tuomion 63 kohtaa ei voida tarkastella erillisenä siten, että unionin yleinen tuomioistuin olisi siinä tunnustanut komissiolla olevan subjektiivisen harkintavallan. Se komission harkintavalta, johon unionin yleinen tuomioistuin viittaa, on luonteeltaan objektiivista siltä osin kuin se perustuu direktiivin 2010/40 niihin säännöksiin, joissa säädösvallan siirto rajataan ja joiden soveltamisalaa tarkastellaan kyseisen tuomion 50–62 kohdassa.

58. Toisaalta katson, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 45–67 kohdassa perustellusti, että komissio ei ylittänyt direktiivissä 2010/40 myönnetyn säädösvallan siirron rajoja hyväksyessään delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 1 kohdan ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 1 kohdan, joissa säädetään puolueettoman ja riippumattoman valvontaelimen nimeämisestä.

59. Katson näet, että kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa luettuna yhdessä mainitun direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa säädetyn valtuutuksen kanssa annetaan komissiolle riittävä oikeudellinen perusta näiden kahden säännöksen hyväksymiseksi.

60. Direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla määräyksiin on tarvittaessa sisällytettävä niiden kattamasta alasta riippuen ”organisatoriset määräykset, jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita”.

61. On siis tarkistettava yhtäältä, ovatko delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 1 kohta ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 1 kohta ”organisatorisia määräyksiä”, ja toisaalta, kuvaavatko ne ”menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita”.

62. Nähdäkseni on vaikea kiistää yhtäältä, että näiden kahden artiklan säännökset ovat luonteeltaan ”organisatorisia”, koska niillä järjestetään menettely, jonka tarkoituksena on arvioida kummassakin riidanalaisessa asetuksessa säädettyjen vaatimusten täyttyminen.

63. Yhtä vähän voidaan kiistää toisaalta sitä, että näissä säännöksissä vahvistetaan menettelyjä koskevia sidosryhmille asetettuja velvoitteita.¹⁸ Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 2 kohdassa velvoitetaan näet palveluntarjoajat antamaan nimetyille elimille vakuutus siitä, että ne täyttävät kyseisen asetuksen 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset. Delegoidun asetuksen

¹⁸ Direktiivissä 2010/40 ei määritellä sidosryhmän käsitettä. Direktiivin johdanto-osan 18 perustelukappaleessa kuitenkin mainitaan keskeisimmistä sidosryhmistä muiden muassa ITS-palveluntarjoajat sekä liikenteen ja infrastruktuurialan toimijat.

N:o 886/2013 9 artiklan 2 kohdassa velvoitetaan tienpitäjät, palveluntarjoajat ja liikennetiedotukseen keskittyvät lähetystoiminnan harjoittajat antamaan nimetyille elimille tunnistetietonsa ja kuvaus tarjoamastaan tietopalvelusta. Näillä sidosryhmillä on myös velvollisuus esittää vakuutus kyseisen asetuksen 3–8 artiklassa vahvistettujen vaatimusten täyttymisestä.

64. Velvollisuutta nimetä puolueeton ja riippumaton valvontaelin on arvioitava tätä taustaa vasten. Tällaisen elimen nimeäminen on näet edellä mainituilla säännöksillä käyttöön otettujen arviointimenettelyjen moitteettomaan toimintaan kiinteästi liittyvä organisatorinen tekijä. Näiden elinten tehtävänä on etenkin tarkastaa satunnaisesti sidosryhmien antamien vakuutusten oikeellisuus ja pyytää niitä osoittamaan riidanalaisissa asetuksissa säädettyjen vaatimusten tähtyminen sekä raportoida kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista.¹⁹ Lisään tyhjentyvyyden vuoksi, että tällaisen elimen nimeäminen on nähdäkseni direktiivin 2010/40 liitteessä II vahvistettujen periaatteiden, etenkin tehokkuuden ja oikeasuhteisuuden, mukaista.

65. Näin ollen katson, että delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklassa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklassa säädetään "[organisatorisista määräyksistä], jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita" direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitettussa merkityksessä, mukaan lukien puolueettoman ja riippumattoman valvontaelimen nimeämisvelvoite, josta säädetään näiden artikloiden 1 kohdassa.

66. Toissijaisesti katson, että mikäli olisi katsottava, että direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa ei tarjota komissiolle riittävää oikeudellista perustaa edellä mainittujen säännösten hyväksymiseksi, kyseisen direktiivin 4 artiklan 17 kohta ja 6 artiklan 1 kohta, luettuina yhdessä mainitun direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa säädetyn valtuutuksen kanssa, tarjoavat tällaisen oikeudellisen perustan.

67. Direktiivin 2010/40 4 artiklan 17 kohdassa näet määritellään määrityksen käsite erityisen laajasti siten, että sillä tarkoitetaan "sitovaa toimenpidettä, jossa vahvistetaan määräyksiä, jotka sisältävät vaatimuksia, menettelyjä tai *muuta asiaa koskevia sääntöjä*" (kursivointi tässä). Lisäksi kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa säädetään, että komissio hyväksyy määritykset, jotka ovat tarpeen ITS-järjestelmien käyttönoton ja operatiivisen käytön yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi ensisijaisten toimien osalta. Korostan vielä, että kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa ei nähdäkseni esitetä tyhjentyvää luetteloa niistä erityyppisistä määrityksistä, joita komissio voi hyväksyä.

68. Mielestäni direktiivin 2010/40 4 artiklan 17 kohdasta, 6 artiklan 1 kohdasta ja 7 artiklan 1 kohdasta yhdessä luettuina ilmenee, että komissiolla oli valtuutus säätää puolueettoman ja riippumattoman valvontaelimen nimeämisestä ja näin ollen antaa delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 1 kohta ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 1 kohta.²⁰

69. Edellä esitetystä seuraa, että toinen Tšekin tasavallan esittämä väite on hylättävä perusteettomana.

70. Kolmanneksi Tšekin tasavalta väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 47–49 kohdassa esittämät toteamukset, jotka koskevat komission laajaa harkintavaltaa lainsäädännön täydentämisessä SEUT 290 artiklan perusteella, eivät ole tuomion 16.7.2015, komissio v. parlamentti ja neuvosto, mukaisia.²¹

19 Ks. delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 3 kohta ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 3 kohta.

20 Direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdan nojalla jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet komission kyseisen direktiivin 6 artiklan mukaisesti hyväksymien määritysten noudattamiseksi. Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 76 kohta.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

71. Muistutan, että tämän viimeksi mainitun tuomion 32 kohdassa unionin tuomioistuimien katsoi, että sillä, onko komissiolle annettu harkintavaltaa, ja sillä, mikä on kyseisen harkintavallan laajuus, ei ole merkitystä määrittäessä sitä, kuuluuko toimi, joka komission on annettava, SEUT 290 artiklan vai SEUT 291 artiklan soveltamisalaan.²²

72. Tämän oikeuskäytännön valossa katson, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen esittäessään valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa, että komissiolla on laaja harkintavalta silloin, kun se täydentää lainsäädäntöä SEUT 290 artiklan perusteella.

73. Tämä oikeudellinen virhe on kuitenkin tehoton, sillä se koskee perusteluja, joiden mitättömyys ei voi johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.²³ Kuten olen todennut tämän ratkaisuehdotuksen 52–69 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin esitti nimittäin ensimmäisen kumoamisperusteen toisen osan tarkastelussaan objektiivisen arvioinnin siitä, ylittikö komissio mahdollisesti direktiivissä 2010/40 säädetyn valtuutuksen rajat. Tämä objektiivinen arviointi, jossa ei ole tehty oikeudellista virhettä, oli jo riittävä tämän toisen osan hylkäämiseksi.

74. Neljänneksi Tšekin tasavalta tuo esille, että direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdassa jätettiin keinot, joilla määräysten soveltaminen taataan, jäsenvaltioiden eikä komission valittavaksi. Näin ollen komissiolle myönnettyä valtuutusta delegoitujen säädösten hyväksymiseen ei voida tulkita tavalla, joka rajoittaisi tätä jäsenvaltioiden toimivaltaa. Tšekin tasavalta lisää, että unionin lainsäätäjä piti tätä näkökohtaa olennaisena seikkana, josta ei näin ollen voida SEUT 290 artiklan mukaisesti antaa delegoitua säädöstä.

75. Pohdin, täytyvätkö tämän väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset, koska Tšekin tasavalta ei yksilöi täsmällisesti, mitkä valituksenalaisen tuomion perustelujen kohdat se riitauttaa, kuten unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdassa edellytetään.

76. Joka tapauksessa tämä väite on perusteeton. Direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdassa näet velvoitetaan jäsenvaltiot ainoastaan toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet komission kyseisen direktiivin 6 artiklan mukaisesti hyväksymien määräysten noudattamiseksi. Kuten olen tämän ratkaisuehdotuksen 58–69 kohdassa täsmentänyt, komissiolla on kuitenkin toimivalta hyväksyä sellaisia menettelyä koskevia määräyksiä kuin delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artikla ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artikla, mukaan lukien velvollisuus nimetä puolueeton ja riippumaton valvontaelin. Näin ollen jäsenvaltioilla on direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdan nojalla velvollisuus toteuttaa tarvittavat toimenpiteet tämän määrityksen noudattamiseksi.

77. Viidenneksi Tšekin tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 60 ja 61 kohdassa virheellisesti, että direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohta ja 6 artiklan 6 kohta tukevat väitettä, jonka mukaan komissiolla oli toimivalta säätää kansallisen valvontaelimen nimeämisestä.

78. Siltä osin kuin väite koskee direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdan rikkomista, katson sen perusteettomaksi tämän ratkaisuehdotuksen 76 kohdassa esitetystä syystä.

79. Tšekin tasavalta väittää lisäksi, että tämän direktiivin 6 artiklan 6 kohta koskee ainoastaan vaatimusten täyttymisen arviointia päätöksen N:o 768/2008/EY²⁴ mukaisesti ja että riidanalaisten asetusten säännöksissä ei säädetä tällaisesta arvioinnista.

²² Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 54 kohta.

²³ Ks. tämän ratkaisuehdotuksen alaviitteessä 15 olevat oikeuskäytäntöviittaukset.

²⁴ Tuotteiden kaupan pitämiseen liittyvistä yhteisistä puitteista ja päätöksen 93/465/ETY kumoamisesta 9.7.2008 tehty Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös (EUVL 2008, L 218, s. 82).

80. Katson, että tämä väite on perusteltu. Kyseisen päätöksen 2 artiklassa näet säädetään yhteisistä puitteista yleisille periaatteille ja viitesäännöksille, jotka koskevat tuotteiden kaupan pitämisen ehtojen yhdenmukaistamista koskevan unionin lainsäädännön laatimista. Riidanalaiset asetukset eivät kuitenkaan koske tuotteiden kaupan pitämistä. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa oikeudellisen virheen esittäessään, että direktiivin 2010/40 6 artiklan 6 kohdassa tuetaan väitettä, jonka mukaan komissiolla oli toimivalta asettaa velvollisuus nimetä sellainen kansallinen valvontaelin, jota tarkoitetaan delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklassa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklassa.

81. Tämä oikeudellinen virhe on kuitenkin tehoton tämän ratkaisuehdotuksen 73 kohdassa esitetyistä syistä.

82. Edellä esitetystä seuraa, että toinen Tšekin tasavallan esittämä valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

C Kolmas valitusperuste, joka koskee unionin yleisen tuomioistuimen tekemiä menettelyvirheitä

83. Kolmannessa ja viimeisessä valitusperusteessaan Tšekin tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki menettelyvirheitä vääristämällä tiettyjä Tšekin tasavallan esittämiä perusteluja tai jättämällä ne huomiotta.

84. Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin totesi todetessaan valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa virheellisesti, että Tšekin tasavalta ja komissio olivat yhtä mieltä siitä, että riidanalaisten asetusten säännöksiä ei sovelleta, jos jäsenvaltio ei ole päättänyt ottaa alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja. Tšekin tasavalta korostaa ilmoittaneensa unionin yleiseen tuomioistuimeen toimittamissaan vastauskirjelmässä, että se hyväksyi tällaisen tulkinnan näistä asetuksista mutta että tulkinta ei saa mainituista asetuksista tukea.

85. Kuten komissio on katsonut, tämä väite on hylättävä siltä osin kuin se perustuu valituksenalaisen tuomion 39 kohdan virheelliseen tulkintaan. Unionin yleinen tuomioistuin totesi näet, että asianosaiset olivat yhtä mieltä siitä direktiivin 2010/40 tulkinnasta, jonka mukaan riidanalaisia asetuksia ei sovelleta ilman käyttöönottoa, eivätkä riidanalaisten asetusten itsensä tulkinnasta.

86. Huomautan lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen tuomion 35–44 kohdassa tarkasti Tšekin tasavallan väitteen, jonka mukaan riidanalaisissa asetuksissa asetetaan käyttöönottovelvollisuus, ja hylkäsi sen. Näin ollen väite on perusteeton.

87. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin jätti huomiotta Tšekin tasavallan väitteen, jonka mukaan komissio ilmoitti riidanalaisten asetusten perusteluissa nimenomaisesti, että sen tarkoituksena oli asettaa kaikille jäsenvaltioille velvollisuus ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

88. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleiselle tuomioistuimelle Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklan ja 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla kuuluva velvollisuus perustella tuomiot ei velvoita unionin yleistä tuomioistuinta esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat siten olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi kyseiset toimenpiteet on toteutettu, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa.²⁵

²⁵ Tuomio 27.10.2011, Itävalta v. Scheucher-Fleisch ym. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 8.3.2016, Kreikka v. komissio (C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

89. Valituksenalaisen tuomion 35–44 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin perusteli selvästi päätelmää, että riidanalaisten asetusten sitovissa säännöksissä ei asetettu jäsenvaltioille käyttöönottovelvollisuutta, ja täytti siten perusteluvelvollisuutensa. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin saattoi oikeutetusti katsoa, ettei ollut tarpeen täsmentää syitä siihen, miksi tämä päätelmä johtui niin ikään perustelujen sisällöstä, joka ei ole sitova.²⁶

90. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin ei enenkään valituksenalaisen tuomion 69–75 kohdassa esittämässään toisen kumoamisperusteen arvioinnissa ottanut huomioon Tšekin tasavallan väitettä, jonka mukaan valvontatoiminnan järjestäminen kansallisella tasolla on keskeinen osa, jonka sääntelyä ei näin ollen voida SEUT 290 artiklan nojalla uskoa komissiolle.

91. Katson, että unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli tätä väitettä valituksenalaisen tuomion 72 ja 73 kohdassa ja katsoi, että hyväksyessään delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklan 1 kohdan ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 1 kohdan komissio ei ylittänyt direktiivissä 2010/40 myönnettyä valtuutustaan eikä täydentänyt tai muuttanut kyseisen direktiivin keskeistä osaa.

92. Edellä esitetystä seuraa, että kolmas Tšekin tasavallan esittämä valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

93. Näin ollen valitus on kokonaisuudessaan hylättävä perusteettomana. Lisäksi Tšekin tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska komissio on sitä vaatinut.

VI Ratkaisuehdotus

94. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

- hylkää valituksen ja
- velvoittaa Tšekin tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

²⁶ Ks. tältä osin tämän ratkaisuehdotuksen 31 ja 32 kohta.